

ה"ט 52338/11/21 - אלמונית נגד אלמוני

בית משפט לענייני משפחה בפתח תקווה

ה"ט 52338-11-21

תיק חיצוני:

בפני	כבוד השופטת אפרת ונקרט
מבקשת	אלמונית
נגד	
משיב	אלמוני

פסק דין

בפני בקשת המבקשת כי יינתן צו הגנה כנגד המשיב, אבי שלושת ילדיה, זאת לאחר שביום 22.11.21 ניתן לבקשת המבקשת, צו הגנה במעמד צד אחד על ידי כב' השופטת חגית בולמש.

ביום 29.11.21 התקיים בפני דיון ארוך במעמד הצדדים, בו נחקרו הצדדים ארוכות וב"כ סיכמו את טענותיהם.

בסיומו של הדיון, משהסתמן כי הצדדים מגיעים להסכמות, ניתנה, בהסכמת הצדדים, החלטתי כי אמתין להסכמות הצדדים ועד להחלטה אחרת מוארך הצו שניתן על ידי כב' השופטת בולמש.

לצערי, חרף התרשמותי כי הצדדים על סף גיבוש הסכמות אשר ייתרו מתן הכרעה בבקשה, לא הצליחו הצדדים לגבש הסכמות, ואין מנוס מהכרעה בבקשה.

עם זאת, יוער כי ביום 1.12.21 (יומיים לאחר הדיון במעמד הצדדים) הוגש לתיק על ידי ב"כ המבקשת, מסמך אשר כותרתו: "הודעה על הסכמה בהמשך לדיון" ובו מפורטות לכאורה הסכמות שגובשו בין הצדדים, להן מבוקש לתת תוקף של החלטה. אלא מאי - עוד באותו יום הוגשה תגובת המשיב לפיה המסמך שהוגש על ידי ב"כ המבקשת אינו מגלם את הסכמות הצדדים ואף הוגש ללא ידיעת המשיב וללא תיאום עם באת כוחו, משכך, נטען כי אין לתת למסמך זה תוקף של החלטה וכן נטענו טענות מטענות שונות באשר להתנהלות המבקשת וב"כ.

לנוכח האמור הוריתי למבקשת להגיש תגובתה בתוך 3 ימים תגובה כאמור הוגשה ביום 6.12.21.

מטעמי יעילות לא מצאתי לחזור על טענותיהם ההדדיות של הצדדים הן לגופו של עניין והן באשר להתנהלות המקצועית

והחברית כאחד.

לצד, משהצדדים לא הצליחו להגיע להסכמות, ניתנת כעת הכרעה בבקשת המבקשת לצו הגנה.

בקשה לצו הגנה, כשמה כן היא, הליך שנועד לצורך מתן הגנה לזקוק/ה לה מפני סיכון פסי ואחר בהתאם לעילות הקבועות בחוק למניעת אלימות במשפחה התשנ"א -1991 ("החוק") האותו לא. הליך של צו הגנה לא נועד לשם השגת יתרון דיוני בהליכים אחרים ואף לא לשם הרחקת מאן דהוא ממקום כלשהו, כל עוד לא מהווה אותו מאן דהוא סיכון (בהתאם למפורט בחוק) למבקש/ת הצו או שמתקיימת עילה אחרת בהתאם לסעיף 3 לחוק.

עוד יובהר, ככל שמבוקש להרחיק מאן דהוא ממקום כלשהו ומתקיימת עילה מתאימה בדין, לא דווקא בחוק למניעת אלימות במשפחה, ניתן ואף יש לעשות זאת במסגרת ההליך המתאים ההולם את נסיבות המקרה.

הצדדים לא היו חלוקים ביניהם באשר ל"סיפור המסגרת" לפיו התגרשו לפני כעשור ועם זאת חזרו, ולכל הפחות לחלק מהזמן, לחיות יחד. עם זאת, לטעמי, בין אם הצדדים התגוררו יחד עובר לאירוע הנטען כעילה להגשת הבקשה (כך על פי גרסת המשיב) ובין אם לאו (כך על פי גרסת המבקשת), ולעניין זה איני קובעת מסמרות, לא שוכנעתי כי המשיב מהווה סיכון כלשהו, וודאי לא סיכון פיזי, כלפי המבקשת.

מעדויות הצדדים שניהם לא התרשמתי כי המשיב נוהג באלימות פיזית כלפי המבקשת וכי המבקשת נמצאת בסיכון כלשהו, פיזי או מילולי, מצד המשיב, כך גם על פי דברי ב"כ המבקשת (ר' עמ' 5 לפרוטוקול ש' 2-3).

כאמור, המבקשת לא טענה כי המשיב מהווה לה סכנה גופנית ממשית, או בכלל, לא בבקשתה ולא במסגרת הדיונים שהתקיימו וממילא לא הובאה כל ראיה לכך שהמשיב מהווה סכנה גופנית או אחרת למבקשת.

אשר לטענה על כך שהמשיב נטל צ'קים השייכים לה לטענתה (ולא מצאתי לקבוע בהליך זה כי אכן כך היה), לא מצאתי כי אף אם היה הדבר מוכח בפני יש בכך בלבד כדי להצדיק את הטענה כי התנהלותו של המשיב כלפי המשיבה (ורכושה) הינה בגדר אלימות פיזית.

באשר לטענת המבקשת לחוסר יכולתה לקיים אורח חיים סביר ותקין בבית, הרי שהתרשמתי כי גם המשיב אינו מסוגל לנהל אורח חיים סביר ותקין בבית, ולצדדים שניהם תרומה שווה לעניין זה, כך התרשמתי מעדות שניהם.

מצאתי את עדותו של המשיב אמינה ואת גרסתו ביחס לאירועים שנטענו כאירועים שהולידו את הגשת הבקשה, כסבירה יותר, כך באשר לשהותו בבית וכך באשר להתנהלות ערב הגשת הבקשה. סבורה אני כי ככל שהמבקשת הייתה חוששת לביטחונה, לא הייתה שבה הביתה באותו ערב לאחר חוג XXX ולמעלה מכך, ככל שהייתה שבה הביתה ומוצאת שם את המשיב, השווה שם ללא הסכמתה ואף אינו מתגורר שם - כך לטענתה - הרי שאם הייתה חוששת לביטחונה, יש להניח וסביר יותר כי אולי הייתה מזעיקה משטרה ולכל הפחות לא הייתה נשארת בבית כל הלילה עת המשיב שווה שם,

ללא הסכמתה וללא שהוא מתגורר שם.

לעניין זה אציין כי גם אם אקבל את גרסתה של המבקשת כי לא שבה למיטת הצדדים בחדר השינה, אלא שהתה בסלון הבית, לא סביר כי מי שחוששת לביטחונה, במידה כזו שהביאה אותה להגיש למחרת בבוקר בקשה לצו הגנה, תחזור (מחוג XXX אליו הלכה לאחר האירוע המסכן לטענתה) למקום בו נמצא הגורם המסכן ואף תבחר להישאר במחיצת מי שלדעתה מסכן אותה משך הלילה (ואולי אף באותה מיטה), כאשר בבית חדרים נוספים ואף קיימת מן הסתם האפשרות להישאר וללון מחוץ לבית ולכל הפחות עד להגשת הבקשה לצו הגנה למחרת בבוקר.

יתירה מכך, משעיינתי בתצהיר הבת א. אשר הוגש לתיק, אף כי לא נחקרה, ובעדות הבת ב. במשטרה, התחזק רושם זה, אם כי יובהר כי גם לולא הוגש תצהיר הבת א' ולולא הוגשה עדותה של ב' במשטרה, כך התרשמתי בסיום חקירות הצדדים.

לא זו אף זו, במעמד הדיון בפני, המשיב עצמו היה מוכן להגיע עם המבקשת להסכמות במסגרתן ישהה מרבית הזמן מחוץ לבית המשפחה ויגיע רק לטפל בבעלי החיים, הנמצאים לטענתו בטיפולו, ולהיפגש עם ילדי הצדדים, כאשר המבקשת אינה שווה בבית, והמבקשת לא מצאה להסכים לכך במעמד הדיון.

מכל שהובא בפני עולה כי יחסי הצדדים ידעו עליות ומורדות, אך אינם מתאפיינים באלימות, וודאי שלא פיזית. עם זאת עולה כי הצדדים שניהם יודעים גם יודעים לטרוד זה את מנוחתה של זו ולהפך, ואינם חיים יחד בהרמוניה - כך בלשון המעטה.

עוד יצוין כי לאחר ששמעתי ארוכות את הצדדים אשר נחקרו ביום 29.11.21 בפני וכן שמעתי את סיכומי הצדדים, וכן היו לעיני כלל המסמכים אשר הוגשו לתיק, לא מצאתי להידרש לעדותה של הגב' ג' (עדות שהתבקשה על ידי המשיב ובאה לחזק את גרסתו) שכן אף ללא עדות זו, מצאתי כי המבקשת לא הרימה את הנטל הדרוש ולא הוכיחה כי מתקיימות עילות המצדיקות מתן צו הגנה, ולפיכך מצאתי לדחות את הבקשה.

בנסיבות אלו, משלא מצאתי כי המשיב סיכן או מסכן את המבקשת בהתאם לסעיף 3(2) לחוק, וכאמור אף לא מצאתי כי יש הצדקה למתן הצו עקב התקיימות עילה בהתאם לסעיף 3(3) לחוק, לא מצאתי ליתן נגד המשיב את הצו, והבקשה למתן צו הגנה נדחת.

עם זאת משעולה מכל שהובא בפני כי ללא קשר לסטטוס הקשר בין הצדדים הרי שפניהם לפרידה, וכן עולה כי ניתן לגבש הסכמות במסגרתן לא יתגורר המשיב בבית, כפי שאף הוסכם לכאורה במעמד הדיון, טוב יעשו הצדדים באם יגיעו להסכמות ברוח זו וברוח ההצעות השונות שהעלו הצדדים שניהם ואשר לא התגבשו בסופו של דבר לכדי הסכמה במסגרת הליך זה.

ואחרון, בשולי הדברים אך בהחלט לא בשולי חשיבותם, טוב יעשו הצדדים באם ייקחו לתשומת ליבם את אמירות ילדיהם בדבר מערכת היחסים המורכבת בין הצדדים, ויגיעו להסכמות אשר ימזערו ואולי אף יבטלו לחלוטין את הקשיים אשר חווים מן הסתם ילדיהם לנוכח אופי הקשר בין הצדדים, לרבות הגשת הבקשה נשוא פסק דיני זה.

סוף דבר - הבקשה נדחית.

משנדחתה הבקשה ולנוכח הזמן השיפוטי הרב שהוקדש, הן בשמיעת הבקשה והן במתן החלטות מרובות, לרבות פסק דיני המפורט כעת, מצאתי להטיל על המבקשת הוצאות בסך ₪ 1,000 שישולמו לצד השני בתוך 30 יום ובסך ₪ 2,500 אשר ישולמו לאוצר המדינה בתוך 14 יום.

יובהר כי מצאתי להטיל על המבקשת הוצאות נמוכות יחסית לטובת המשיב שכן מצאתי כי לצדדים שניהם תרומה למציאות שנוצרה ואשר אף הביאה להגשת הבקשה, גם אם לא מצאתי לקבל את הבקשה.

עם זאת, מצאתי להטיל על המבקשת הוצאות מעט משמעותיות יותר (גם אם נמוכות יחסית) לטובת אוצר המדינה שכן סבורה אני שלא היה מקום כלל להגשת הבקשה, לכל הפחות לא בהליך לפי החוק למניעת אלימות במשפחה שהוא הליך השמור למקרים המתאימים, ובמסגרתו ניתן סעד דחוף על אתר, לעיתים רבות אף ללא שמיעת הצד השני (כפי המקרה דכאן) ללא גביית אגרה. במקרה דנן מצאתי כי המבקשת עשתה שימוש בסעד על פי החוק למניעת אלימות במשפחה, ללא הצדקה, וככל שברצונה להרחיק את המשיב מהבית היה עליה לנקוט בהליך מתאים אחר.

עם זאת, מקווה אני כי יהיה בניהול ההליך בפני ובהחלטתי זו כדי לסייע לצדדים להתנהל באופן שונה בעתיד ואף להגיע להסכמות כוללות.

החלטתי ניתנת לפרסום בהיעדר פרטים מזהים.

ניתן היום, י"ד טבת תשפ"ב, 18 דצמבר 2021, בהעדר הצדדים.